

Για το ανέκδοτο της ευρωπαϊκής «φιλοξενίας» σε πρόσφυγες και μετανάστες

Τους τελευταίους μήνες τα περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη, μεταξύ τους και το ελληνικό, προσπαθούν να μας πείσουν για την ευρωπαϊκή «φιλοξενία», τη σημασία της ανθρώπινης ζωής, τις «ευρωπαϊκές αξίες» και άλλα τέτοια ωραία. Στη συνθήκη της πρωτόγνωρης σε μέγεθος μετακίνησης προσφύγων και μεταναστών, η ευρωπαϊκή μεταναστευτική πολιτική και κατ' επέκταση και η ελληνική περνάει σε μια πιο «ανθρωπιστική» προσέγγιση στο πάντα «πρόβλημα» των προσφυγικών ροών, με εύκολες ασκήσεις φιλανθρωπίας.

Την ίδια στιγμή που η μεταναστευτική πολιτική τους, εδώ και δύο δεκαετίες, δολοφονεί μετανάστες και πρόσφυγες σε θάλασσες και χερσαία σύνορα, που στοχοποιείται η «διαφορετικότητα» των μεταναστών, που η ειρήνη και ο πόλεμός τους, η διπλωματία και οι επενδύσεις τους αποσυνθέτουν και λεηλατούν πληθυσμούς σε Ασία και Αφρική. Την ίδια στιγμή που οργανώνεται εκείνη η πολιτική που αντιμετωπίζει τους μετανάστες ως «εχθρούς», «εισβολείς» ή «περισσευούμενους πληθυσμούς», με φράχτες, στρατόπεδα συγκέντρωσης, κέντρα διαλογής (hotspots), ναυτικές και στρατιωτικές περιπολίες, απωθήσεις και «επαναπροωθήσεις». Η πολιτική των κλειστών ή ασφυκτικά ελεγχόμενων συνόρων που ωθεί τους μετανάστες στο θάνατο των ναυαγίων και των ναρκοπεδίων. Η ίδια πολιτική που τώρα κάνει σημαία έναν υπεροπτικό όσο και φτηνό ανθρωπισμό της «κουβέρτας και των συσσιτίων».

Από την καταστολή στον ανθρωπισμό

Έτσι από την καταστολή περνάμε στην «ανθρωπιστική διαχείριση» και την ανυπόφορα «φιλεύσπλαχνη» μιντιακή κάλυψη του δράματος των προσφύγων. Ο θεαματικά κατευθυνόμενος και αποπροσανατολιστικός λόγος περί ανθρωπισμού τεμαχίζει την πραγματικότητα, αφαιρεί το ιστορικό της πλαίσιο και συνθέτει την αποσπασματική αλήθεια που οφείλουμε να γνωρίζουμε. Έρχεται να χωνέψει τις αυθόρμητες και ειλικρινείς κινήσεις πολύ κόσμου να συνδράμει τους πρόσφυγες και μετανάστες (με τρόφιμα, είδη ρουχισμού κλπ), στο πλαίσιο του συνολικότερου θεσμικού ανθρωπισμού. Δεν είναι τυχαίο ότι στην «επιχείρηση» εμπλέκονται πολλές δεκάδες «μη κυβερνητικές» οργανώσεις, αδρά επιχορηγούμενες από ευρωπαϊκά προγράμματα. Ουσιαστικά, ενισχύεται και επιβεβαιώνεται ο ρόλος του κράτους και των θεσμικών φορέων ως μοναδικών εγγυητών της τάξης, της ασφάλειας και της δημόσιας υγείας (ως προς το τελευταίο, την εποπτεία-επιτήρηση αναλαμβάνει και πάλι το ΚΕΕΛΠΝΟ, γνωστό για τη συνεισφορά του στη στοχοποίηση των μεταναστών ως «υγειονομικής βόμβας»), αλλά και ως μοναδικών αρμόδιων να κατευθύνουν την κίνηση πληθυσμών εντός της επικράτειας τους (ανεξάρτητα από τη θέληση και τις επιθυμίες των μετακινούμενων). Συσκοτίζει το γεγονός ότι στην διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία η ανάπτυξη σε ορισμένες περιοχές προϋποθέτει την υπανάπτυξη σε άλλες, πως η ευτυχία του ενός είναι η κόλαση πολλών άλλων. Την ίδια στιγμή, φράσεις όπως: «εμείς οι Έλληνες είμαστε πάνω απ' όλα άνθρωποι», έρχονται για να επαναφέρουν το «καθαρά εθνικό» στο δημόσιο λόγο, να διακρίνουν με υπεροψία, για μια ακόμη φορά, τον ντόπιο από τον μετανάστη, να απαλείψουν τα κοινά ανάμεσά μας, μεγαλώνοντας τις αποστάσεις.

Ο θεσμικά παραγόμενος ανθρωπισμός χτίζεται πάνω στους κυρίαρχους διαχωρισμούς, οι οποίοι εμφανίζονται ως αυτονόητη φυσική συνθήκη. Ο διαχωρισμός σε πρόσφυγες πολέμου και οικονομικούς μετανάστες -σαν να μην συνδέονται αδιάρρηκτα πόλεμος και φτώχεια- στοχοποιεί τους δεύτερους ως ανεπιθύμητους, ποινικοποιεί περαιτέρω τους μετανάστες, αφού δεν καλύπτονται νομικά από τις διεθνείς συμβάσεις που ισχύουν για τους πρόσφυγες, και εν τέλει, τους αφήνει έκθετους σε ένα ακόμα πιο ανελέητο κυνήγι παρανόμων, στο οποίο κάθε λογής ρατσιστικό απόβρασμα μπορεί να συμβάλει, ενισχύοντας τα κρατικά πογκρόμ.

Ο ρατσιστικός λόγος παραμένει παρών και γίνεται οικειοποιησίμος με άλλη μορφή: από τη μία οι «καθαροί, μορφωμένοι, ευκατάστατοι» πρόσφυγες πολέμου από τη Συρία και από την άλλη οι «απολίτιστοι, βρώμικοι, επικίνδυνοι, βάρβαροι» μετανάστες, σε μια εύγλωττη στοχοποίηση τελικά της ίδιας της φτώχειας. Το καταλάβαμε: ο ανθρωπισμός και η συμπόνια δεν χωράει τους πάντες.

Είπαμε τόσα ψέματα, να πούμε και μια αλήθεια...

Η αντιμεταναστευτική πολιτική συνεχίζει, διευρύνεται και ενισχύεται. Την ίδια στιγμή που στοχοποιούνται οι διακινητές μεταναστών ως η ρίζα του κακού, διατηρούνται τα σύνορα κλειστά, αναγκάζοντας όποιον-α προσπαθεί να γλιτώσει από τη φρίκη του πολέμου και της φτώχειας, να αναζητήσει λύση στα κυκλώματα διακίνησης (στα οποία εμπλέκονται κρατικοί υπάλληλοι, μπάτσοι, θεσμικοί παράγοντες κ.ά.), για να περάσει τελικά στη δύση των «δικαιωμάτων» και των «ελευθεριών». Ταυτόχρονα η μετανάστευση παρουσιάζεται ως «φαινόμενο» που συμβαίνει από μόνο του, χωρίς αιτίες και υπευθύνους, κάτι σαν την βροχή και τους κομήτες.

Σαν να μην είναι τα κράτη και οι στρατοί αυτοί που ρημάζουν τα πάντα ανάλογα με τα κυριαρχικά νταλαβέρια τους. Σαν να μην είναι οι ενδοκαπιταλιστικοί ανταγωνισμοί αυτοί που σε μία νύχτα μπορούν να ισοπεδώσουν, άλλοτε με τις βόμβες και άλλοτε με τις «επενδύσεις» τους, ολόκληρους πληθυσμούς και να τους μετατρέψουν σε εξαθλιωμένους/ες, σε μετανάστες /τριες, σε πρόσφυγες. Σαν να μην είναι οι φράχτες και τα περίπολα των στρατών στα σύνορα αυτά που οδηγούν τους μετανάστες να «ρискάρουν» τις ζωές τους -στα χέρια των «διακινητών»- στους υγρούς τάφους του Αιγαίου και της Μεσογείου.

Αυτό που βιώνουν οι μετανάστες στο δρόμο ή στον «ευρωπαϊκό παράδεισο» δεν είναι κάποιο τηλεοπτικό δράμα έξω από ή ενάντια στη δική μας καθημερινότητα, αλλά μια πραγματικότητα που αφορά στην κοινή συνθήκη που βιώνουν οι «υποτελείς τάξεις», οι απόκληροι και οι καταπιεσμένοι/ες αυτού του κόσμου. Μια συνθήκη που πρέπει να συντρίψουμε, αρνούμενες/οι όχι μόνο τα αποτελέσματα των κυριαρχικών πολιτικών αλλά κάτι βαθύτερο. Τα ιδεώδη, τους μηχανισμούς και τους θεσμούς εκείνους που παράγουν εθνικούς διαχωρισμούς, πολέμους και οικονομική λεηλασία, περιφράξεις και καταστολή.

Η αλληλεγγύη δεν πετιέται σαν ψίχουλο. Χτίζει γέφυρες και κοινούς τόπους αγώνα. Μοιράζεται μεταξύ ίσων. Μεταξύ αυτών που αντιλαμβάνονται τους εαυτούς τους στην πλευρά των καταπιεσμένων.

ΤΙΠΟΤΑ ΑΛΛΟ ΑΠΟ ΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Θερσίτης, χώρος ραδιουργίας και ανατροπής. Νέστορος και Ευαγγελιστρίας, Ίλιον

<http://thersitis.espiv.net/>

